

δὲ ἐξεφώνησε κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς λέσχης τῶν τεχνιτῶν, ἧς ἐξελέχθη πρόεδρος.

Πρακτικώτατον καὶ ὠφελιμώτατον ἔργον ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κράτει ὑπηγόρευσε τὴν μεταρρύθμισιν τῶν φυλακῶν. Αὗται οἰκοδομοῦμεναι διοργανίζονται κατὰ τὴν τῶν γνωστῶν συστημάτων ἢ τῆς ἐργασίας ἀπὸ κοινοῦ ἐν σιγῇ, ἢ τῆς αὐστηρᾶς ἀπομονώσεως, οὐ μόνον θὰ φέρωσιν εἰς κοινὴν μεταμέλειαν τοὺς δυστυχεῖς παραπεσόντας εἰς κακουργήματα, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀναπτύξωσιν ἐν αὐτοῖς νέας ψυχικὰς διαθέσεις εἰς τὸ νὰ διάγῳσι βίον ἀγνόν καὶ ἑντιμον τοῦ λοιποῦ τῆς ζωῆς.

Τὴν ὑπαγόρευσιν αὐτὴν καθυπέβαλε τῷ 1873 πρὸς τὸν Δ. Μαυροκορδάτον ὑπουργὸν τῆς παιδείας, καὶ πρόεδρον τοῦ συλλόγου τῶν Ἑλληνικῶν γραμματῶν, ὅπως χορηγῶνται αἱ 150 χιλιάδες δραχμῶν ἐτησίως παρὰ τοῦ φιλογενοῦς ἐκείνου ἀθλοθέτου, ὅστις μὲ τοιαύτην χορηγίαν ἐκ τῆς περιουσίας του, ἠθέλησε νὰ εὐεργετήσῃ τὸ ἔθνος. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐπροτάθη καὶ ἄθλον 1500 δραχμῶν πρὸς ὅντινα ἤθελε γνωμοδοτήσῃ, ποῖον τὸ ὠφελιμώτατον καὶ πρακτικώτατον τοῦτο ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ φιλογενὴς ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ ἐξοδεύσῃ. Ἡ ἀγωνοδίκης ἐπιτροπὴ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Καρούσου, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δοθῇ πρὸς αὐτὸν τὸ ἄθλον 1500 δραχμῶν. Ἀλλ' ὁ ὑπαγορεύσας Καρούσος τὰς 1500 δραχμὰς ἀμοιβὴν ἀπηνήθη καὶ μόνον ἤρκεσθη εἰς τὴν ἔγκρισιν, ἧς ἔτυχεν ἡ γνώμη του. Τοσαύτῃ ἡ ἀφιλοκερδεῖα τοῦ ἑπτανησίου διδασκάλου Καρούσου. Τοιαῦτα τὰ πονήματα εἰς τὰ ὅποια δι' ἄφοροι περιπτώσεις τῶν χρόνων, καθ' ὅς ἐξῆλθε ἀφορμὴν ἐδίδον εἰς τὸ νὰ κινήσῃ καὶ εὐστοχον γραφίδα. Νῦν δὲ μεταβαίνομεν εἰς ἐξέτασιν τῶν φιλοσοφημάτων αὐτοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΜΥΘΟΠΛΑΣΤΙΚΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. ΚΑ').

Ἐν μιᾷ τῶν συνδιαλέξεων τοῦ Χαλλήλ βῆε μετὰ τοῦ θεοῦ τοῦ Πέτρου ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν δύο παιδίων. Ὁ χριστιανὸς διὰ τῶν πρακτικῶν αὐτοῦ γνώσεων καὶ δι' εὐγλωττίας πειστικῆς, καθὼς ἀντλούσης τὰ ἐπιχειρήματά της ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀπέδειξεν εἰς τὸν ἀμβλυωποῦντα Τοῦρκον πόσον τὰ γράμματα καὶ ἡ ἐπὶ τούτων στηριζομένη ἀγωγὴ δύνανται νὰ ὠφελήσωσι νέον ἐπιζητοῦντα στάδιον ἐν ᾧ νὰ διακριθῇ ἀπέδειξεν αὐτῷ τὸ πλημελὲς τῶν τουρκικῶν σχολείων καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεισε τὸν Ὀθωμανὸν ν' ἀποστείλῃ πρὸς ἐκπαίδευσιν τὸν υἱόν του εἰς τὸ ἑλληνικὸν τῆς πόλεως. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν τουρκικὴν, προσέθηκεν ὁ χριστιανὸς, ἐπιθυμῶ νὰ τὴν μάθῃ καὶ ὁ ἀνεψιός μου, ὥστε δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἓνα διδάσκαλον καὶ διὰ τοὺς δύο. Συμμαθηταὶ λοιπὸν οἱ νεανίαι μας ἐν τῷ σχολείῳ, συμμαθηταὶ καὶ ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν παραδόσεσι, νέα αὕτη ἀφορμὴ πρὸς σύνδεσιν ἀδελφικῆς πλέον φιλίας.

Ὁ γέρον Ὀθωμανὸς ἐλέπων αὐτοὺς συμπαίζοντας, συμμελετῶντας, ἀγαπωμένους, ἀχωρίστους κατελήθη ὑπὸ ἰδέας τινὸς διαρκῶς παρενοχλούσης αὐτόν. —Κρίμα, λέγε, τὸ καλὸν αὐτὸ παιδίον νὰ μὴ εἶναι Τοῦρκος! Θα χαθῇ μία τόσον καλὴ ψυχὴ!

Καὶ ἐστέναζεν.

Ἡ δὲ ἰδέα αὕτη ἄπαξ ἐπελθοῦσα ἐρρίζωθη πλέον ἐν αὐτῷ. Συχνώτατα δὲ θεωρῶν μετ' εὐδαιμονίας ὑπερτάτην τὴν ἀγάπην τῶν δύο παιδίων,

—Κρίμα, ἐψιθύριζε, νὰ μὴ εἶναι Τοῦρκος.

Οὕτω τὰ ἔτη παρήρχοντο αἱ προ-

φυλάξεις ὅμως τῶν γυναικῶν ἠῤῥαυον αὐξανομένου καὶ τοῦ νεανίου. Ἦρξατο ἤδη φυόμενος ὁ μύσταξ ὅστις ἐφαίνετο μεγαλείτερος ἢ ὅσον ἦτο, ὦν μέλας, καὶ λεπτοὶ τινες καὶ μέλανες ἐπίσης ὑπὸ τοὺς κροτάφους ἱουλοι.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ὁθωμανοῦ, βλέπουσα τὸν Πέτρον εἰσσερχόμενον, ἐπέταττεν εἰς τὴν νέαν, ἥτις δὲν ἦτο κύρη αὐτῆς ἰδία, γεννηθεῖσα ἐξ ἄλλης γυναικὸς τοῦ Βέη προγενεστέρας, νὰ κρύπτηται, ἐλάμβανε δὲ καὶ αὕτη τινὰς προφυλάξεις, ἅς ὅμως παρημέλει ἅμα τῇ ἐξαφανίσει τῆς νεάνιδος, ἥτις ἐδυσφόρει ἀποχωροῦσα. Εἶχε συνειθίση τὸ δυστυχὲς παιδίον νὰ συμπαίζῃ μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἡ Ὁθωμανὶς ἐκαιροφυλάκτει πάντοτε νὰ εὕρῃ στιγμὰς τινὰς μοναξίας· ὅπως, λαμβάνουσα τόνον μητρικὸν, θωπεύσῃ τὸν Πέτρον, ραπίσῃ αὐτὸν ἐλαφρῶς, ἐπειτα δὲ, περισφίγγουσα αὐτὸν, πάντοτε μητρικῶς, ἀπαθήσῃ.

—Ἐλα, πῆγαινε, παιδί μου, φύγε! τῷ ἔλεγε μετὰ τόνου, ὅν ὁ νέος δὲν ἐνόει εἰσεῖτι.

Κατόπιν τῶν λέξεων τούτων νέοι ἐναγχαλισμοὶ, νέον φίλημα, φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τοῦ μετώπου.

—Δὲν ἐπέχω διὰ σὲ θέσιν μητροῦς; τῷ ἔλεγε μεριδιῶσα ἀκατανοήτως καὶ κρατοῦσα αὐτὸν ἐκ τῆς ὀσφύος ἀπέναντι αὐτῆς, ὡς κάμνομεν εἰς τὰ μικρὰ παιδία, καὶ βλέπουσι αὐτὸν ἀτενῶς.

—Ναί, κυρία μου, ναί, καὶ σὰς εὐχαριστῶ, ἀπάντα ὁ νέος συγκινούμενος ἐκ τῆς τόσης στοργῆς τῆς Ὁθωμανίδος.

—Ἐλα, ἔλα, μὴ τὸ παίρνης πάλιν τὸσον ἐπάνω σου, παληόπαιδο. προσέθετε δι' ὅφους ὅπερ πάντοτε μεταχειρίζονται αἱ μητέρες, ὅταν θέλωσι δῆθεν νὰ ἐπιπλήξωσιν ἢ κατηγορήσσωσι τὰ τέκνα των.

Πολλὰ κ. εἰς ἔξῃρχοντο τὸ ἐσπέρας πρὸς περιδιάδασιν ἐπὶ τοῦ λόφου, ἔνθα αἱ μὲν γυναῖκες διαχωριζόμεναι τῶν ἀνδρῶν προσχώρουν πρὸς τὴν κορυφὴν ὅπως

συναντήσωσι τοὺς γείτονάς των, οἱ ἄνδρες καθήμενοι ἐκάπνιζον, οἱ δὲ δύο νέοι καθήμενοι ἢ περιπατοῦντες συννεζήτουν καὶ συνδιέλεγοντο περὶ τῶν μαθημάτων.

Ἄλλοτε ὁ μὲν Πέτρος ἐκάθητο πρὸς ζωγραφίαν τοπείου τινός, ὁ δὲ Ἀχμέτ ἔμενε παρ' αὐτῷ ἀποθαυμάζων τὴν τέχνην τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐνίοτε ἤκουον ἄσματα πλήρη ἀνατολικῆς περιπαθείας, φθόγγους ἀγνώστου ἡμῖν μουσικῆς, ἀδόμενα ὑπὸ τῶν ἐν τῷ λόφῳ συνηγμένων Ὁθωμανίδων· ἅπαξ δὲ μίαν μόνην φωνὴν γλυκεῖαν, τερπνὴν, οὐρανίαν, πλήρη φυσικῶν λαρυγγισμῶν, διαπερῶσαν διὰ τῆς ἐξ αὐτῆς διαχυνομένης ἡδονῆς μέχρι τῶν ὀστέων τοὺς ἀκροατὰς καὶ διεγείρουσαν τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην φρικίαν, ἣν αἰσθάνεταί τις ἀκούων θαυμασίαν μουσικὴν ὑπὸ ἀρμονικῆς φωνῆς ἐκτελουμένην.

Ὁ Πέτρος ἀπέθεσε τὸν χρωστῆρα ἐκθαμβὸς καὶ ψιθυρίζων.

—Θεέ μου! τί φωνή! πόσον ωραία φωνή! Ποῖος τραγουδεῖ τόσον καλά, Ἀχμέτ;

—Καρμῖα ἐκ τῶν γειτόνων μου, ἀπάντησε μεριδιῶν ὁ Ἀχμέτ.

—Ἄ! θὰ τὴν ἴδω χωρὶς ἄλλο!

—Καὺμέι! θὰ διατράξωμεν τὴν ἡσυχίαν των καὶ θὰ χάσωμεν καὶ τὸ ἄσμα, ὅλα δὲ αὐτὰ χωρὶς νὰ κατορθώσωμεν τίποτε.

Καὶ εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας ὁ Πέτρος ἔμεινεν ἡσυχος περιορισθεὶς μακρόθεν ν' ἀκούῃ τοὺς ἡδεις καὶ πάλλοντας ἤχους τῆς μελωδικῆς ἐκείνης φωνῆς.

Μετ' οὗ πολὺ παρετηρήθη ἀλλαγὴ τις ἐν τῷ χαρακτῆρι τῆς νεάνιδος. Ἀπὸ ζωῆς καὶ χαριέσσης μετεβλήθη εἰς ρεμβὴν καὶ μελαγχολικὴν, αἱ μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφαὶ δυσπρόσπου αὐτῇ, ἥτις ἐπεθύμει νὰ ἦναι μόνη, καὶ μόνη ἐξήρχετο κατ' ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ λόφου. Οἱ γονεῖς τὸ κατ' ἀρχὰς ἀνησύχουν ὀλίγον, ἰδόντες μάλιστὰ τὴν διαχυθεῖσαν ἐλαφρὰν ὠχρότητα

ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Σμικρὸν ὅμως κατὰ σμικρὸν οἱ φόβοι αὐτῶν διεσκεδάσθησαν, διότι ἡ νέα ἐβίαζεν ἑαυτὴν νὰ φαίνεται ζωηρά, ἐνῶ ἐνδοθεν ἡ δυσθυμία της καὶ ἡ παράδοξος αὐτῆς ἀσθένεια ἐπετείνοντο.

Ὁ Πέτρος ἡμέραν τινὰ μετὰ μεσημβρίαν λαβὼν τοὺς χρωστήρας καὶ τὰ χρώματά του ἠθέλησε μόνος καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλούμενος ν' ἀποπερατώσῃ τὴν καλύβην τοῦ φύλακος τοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου περιβόλου πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἐκάθητο καὶ ὁ γέρον φύλαξ σταυρσπῶδι ροφῶν κοιμώτο.

Ὁ γέρον φύλαξ ἀπέθανεν ἤδη, ἀλλ' ἡ εἰκὼν του μένει εἰσέτι κρεμασμένη εἰς καφφενεῖον Ὁθωμανοῦ τινος ἀπέναντι τοῦ τζουμαγιά-τζαμίου (*).

Ὁ Πέτρος ἀνῆρχετο τὸν λόφον κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος, ὅτε φθὰς πρὸ τινος βράχου ἤκουσε λυγμοὺς ἀνθρώπου κλαίοντος. Πλησιάζει ἀθορύβως καὶ παρατηρεῖ ὅτι σθεν τοῦ λίθου γυναῖκα ἔχουσιν τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ κλαίουσαν.

— Τί ἔχεις καὶ κλαίεις ; ἐρωτᾷ αὐτὴν μετὰ συμπαθείας.

Ἡ γυνὴ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν ἐντρομος καὶ ὥσπερ ἠλεκτρισθεῖσα. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ φωνὴ ἐκεῖνη τὴν συνετάραξεν ὀλόκληρον.

Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Πέτρου ἀναγνωρίσαντος ἐν αὐτῇ τὴν Χαληλιέ, τὴν θυγατέρα τοῦ γέροντος βέη!

Ἡ νεάνις ἔμεινεν ἀναυδὸς τεταραγμένη καὶ προσήλωσε τὸ λάμπον αὐτῆς βλέμμα ἐπὶ τὸν νεανίαν.

— Τί ἔχεις ; τί σοῦ συνέβη ; ἐρωτᾷ αὐτὴν ἐκ νέου μετὰ στοργῆς ὁ νεαρὸς ζωγράφος.

— Ἐγώ. . . ἀπήντησεν ἡ κόρη τραυλίζουσα καὶ ἐρυθριῶσα.

— Διατί εἶσαι ἐδῶ μόνη ; ἀν δὲν εἶ-

σαι καλὰ, πῆγαινε εἰς τὴν οἰκίαν[†] μὴ γίνεσαι παιδί.

— Δὲν ἤξεύρεις λοιπόν ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ἐγερθεῖσα.

— Τί ; ἐρωτᾷ ἐκπληκτος ὁ νεανίας.

— Ἀχ ! γκιαροῦρ ! ὑπέλαβεν ἡ Ὁθωμανίς.

Καὶ ἐν τῇ λέξει ταύτῃ γκιαοῦρ ὑπῆρχε τόση ἐπιπληξίς, τόση γλυκύτης!

Ἐὰν ἡ δυστυχὴς κόρη ἀνεγίνωσκε μυθιστορίας, θὰ εὕρισκεν ἴσως φράσεις καὶ λέξεις καταλλήλους νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον νεανίαν· ἀλλὰ τοῦτων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχε γνῶσιν. Ἦτο ἀμαθὴς, ἀφελὴς καὶ ἀπλῆ. Ἡ μόνη λέξις ἥτις ἤλθεν εἰς τὰ χεῖλη της ἦτο νὰ καλέσῃ αὐτὸν γκιαοῦρ. Γκιαοῦρ, ἐπίθετον ἄλλοτε καταφρονητικὸν καὶ μεστὸν ὕβρεως, ἀλλὰ, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἀπολέσαν τὴν σημασίαν του, ἰδίως ἐν τῷ στόματι τῶν γυναικῶν.

— Πῶς ! μ' ἐπιπλήττεις ;

— Ἀχ ! διατί μοι ἀφῆρεςας τὴν ἡσυχίαν ; διατί μὲ κάμνεις νὰ κλαίω ; διατί, ὅταν σὲ βλέπω, αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν πλήρη ταραχῆς, διατί, ὅταν φεύγῃς, λυποῦμαι καὶ στενάζω ;

— Τί λέγεις ; ἀνέκραξε θορυβηθεὶς ὁ νεανίας.

— Ἀχ ! εἶσαι κακὸς, διότι πολλὸ κακὸν μοῦ προξενεῖς . . . Σὺ ἡμπορεῖς νὰ ἀφαιρέσῃς ὅ, τι ἔχω ἐδῶ μέσα, ἐδῶ... προσέθηκε φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους. ἄκουσε πῶς κτυπᾷ ! . .

Ὁ Πέτρος τότε πρῶτον εὕρισκετο ἀπέναντι τοιαύτης σκηνῆς. Ἡ πρὸς τὴν ζωγραφικὴν μεγάλη κλίσις οὐδέποτε τῷ ἔδωκε καιρὸν ν' ἀτενίσῃ πρὸς γυναῖκα.

— Εἶσαι κακὸς, κακός, κακός ! ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, θέλω νὰ σὲ βλέπω, θέλω νὰ σὲ ἀκούω, εἶπεν ἡ νεάνις ἐτοιμαζομένη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν μετὰ τὴν πλήρη παιδικῆς ἀφελείας ἐξομολόγησιν τοῦ διαβιβρώσκοντος αὐτὴν πάθους.

— Ἡ καλὴ κόρη ! ἐψόθυρισε συγκεκινημένος ὁ Πέτρος.

(*) Νὰ ὁ Παρασκευῆς κατὰ λέξιν. Εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ φέρεται ὅτι ὁ ναὸς οὗτος πρὶν γείνη τζαμίον ἦτο ἐκκλησία τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀλλὰ περὶ τούτου ἐν τῇ Ἀλώσει τῆς Φιλιππουπόλεως, ἐν ἐκτάσει, ἐὰν θελῇ ὁ Θεός.

Ἡ Χαληλιὲ ἀναχωροῦσα ἔστρεψε συχνὰ τὴν κεφαλὴν καὶ προσεμειδία ἀγγελικῶς τῷ νεανίᾳ. Ἐπειτα ἐν δρομῇ ἀκατανοήτῳ ἐπαναστρέψασα δρομαία καὶ περιβάλλουσα τὸν νεανίαν,

—Θὰ γείνης καλὸς; θὰ μὲ παρηγορήσης ἀδελφέ μου; πῶ λέγει· δὲν εἶσαι ἀδελφός μου ὥπως καὶ τοῦ Ἀχμετ; Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, καθὼς καὶ ἐκεῖνος... ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἐκείνου... Τί ὥραϊος ποῦ εἶσαι... γείνου λοιπὸν καλὸς ὅσον καὶ ὥραϊος,

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ νέα ἐτράπη καὶ πάλιν εἰς φυγὴν κατερχομένη τοῦ λόφου.

—Δυστυχῇ Χαληλιέ! Δυστυχῇ Πέτρε! ἐψιθύρισεν ὁ νέος σταυρώσας τοὺς βραχίονας καὶ βλέπων αὐτὴν ἀπομακρυνομένην.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀποπεράτωσις τῆς εἰκόνης τοῦ φύλακος ἀνεβλήθη εἰς ἄλλην ἡμέραν.

Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΛΙΣ.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

(συνέχ. 8ρα πρην. φυλλ.)

X.

Μετὰ τὴν θλιβεράν συνέντευξιν ταύτην παρήλθον ὀκτὼ ὁλόκληροι ἡμέραι, τὰς ὁποίας διήνυσα μεμονωμένος ἐν τῷ δωματίῳ μου ἐν ἄκρᾳ τῆς ψυχῆς μου ὀδύνη καὶ ἀπελπησία. Τὰς πρὸς στιγμὴν ἀναζωπυρηθείσας χρυσοπτέρους ἐλπίδας μου διεδέχθη τοῦ προσδοκωμένου μελλοντος ὁ ἐρεβώδης ζόφος. Ἐν τῇ ἀπογνώσει μου ἔκλαιον καὶ ὠδυρόμην, πλὴν ἐπὶ ματαίῳ, διότι οὐδεμίαν μεταλλαγὴν ἡδυνάμην ὁ τῆλας νὰ ἐπενέγκω

εἰς τὴν τύχην μου. Ὁ ἄνθρωπος θρηνεῖ καὶ ἐξοργίζεται, πλὴν ἀκολουθεῖ μοιραίᾳ καὶ ἐκουσίῳ τὰ ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἀποφασισθέντα θέλων δὲ ν' ἀντιστῇ κατ' αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο ἐπιτυγχάνει, οὐδὲν ἕτερον κατορθοῖ ἢ τῆς ἑαυτοῦ μηδαμινότητος καὶ ἀσθενείας τρανωτέραν ἔτι ἀποδεξιν νὰ παράσχη. Ὡς ἐκ τούτου, ἀδυνατῶν νὰ πράξω τὸ οὐδὲν, συνεμορφώθην καὶ ἐγὼ πρὸς τὴν τύχην μου, ἀποφασίσας νὰ περιβληθῶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ἐξήλθον τότε τῆς οἰκίας καὶ πορευθεὶς παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, διεκοίνωσα αὐτῷ τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην, συντάξας ἅμα καὶ ἀποστείλας τὴν ἀκόλουθον τελευταίαν πρὸς τὴν Ζωὴν ἐπιστολήν μου.

ἘΓΩΡΓΙΟΣ ΠΡὸς τὴν Ζωὴν

Κωνσταντινούπολις 15 Ἰουλίου
Ζωή μου.

Ὅπως τρέμων δράττω τὸν κάλαμον ὅπως ἀπαντήσω εἰς τὸ γράμμα, τὸ ἑποῖον διὰ μένῳ τῆς ἀγαθῆς ἡμῶν φίλης Μαρίας μοι ἀπέστειλας. Τρέμων καὶ κλαίων, ψυχὴ μου, σοὶ γράφω διότι πρόκειται περὶ τῆς ἀγάπης μας. Ναι, Ζωή μου· τρέμουσα ἡ χεὶρ χαράττει τὰς ἐλευθερίας ταύτας γραμμάς· πλὴν ἡ χεὶρ δυστυχῶς δὲν ἀποκόπτεται, καὶ ὀφείλω νὰ σοὶ τὰς γράψω. Ἡ ὑπὸ τοῦ πόνου πιεζομένη καρδιά μου υπερμέτρως θλίβεται, πλὴν καὶ αὕτη, φεῦ! δὲν συντρίβεται καὶ πρέπει νὰ προχωρήσω. Τὴν ὑπαρξίν μου θα προσέφερον ὅλην, ἂν ἡδυνάμην ν' ἀποφύγω, ἂν ἡδυνάμην ν' ἀπομακρύνω ἐκ τῶν χειλῶν μου τὸ πικρότατον ποτήριον· ἀλλὰ τὸ ποτήριον τοῦτο μέχρι τρυγὸς ὀφείλω νὰ κενώσω. Ἡ σκληρὰ εἰμαρμένη καὶ τοῦτο μοι ἐπεφύλαξε· νὰ καταστῶ ἐγὼ τοῦ ἰδίου μου ἑαυτοῦ ὁ δῆμιος. Ἀκουσον λοιπὸν, Ζωή μου, τὴν πενθιμωτάτην τῶν ἀγγελίων, μάθε, ἀγάπη μου, τὴν θλιβερωτάτην τῶν εἰδήσεων, ἡ παροῦσα μου εἶναι ἡ τελευταία πρὸς σὲ ἐπιστολή μου, διότι ὁ Γεώργιος σου δὲν εἶναι πλέον ὁ Γεώργιος σου, διότι ὁ Γεώργιος σου μετε-